

Ideiglenes változat

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hetedik tanács)

2017. március 16.(*)

„Előzetes döntéshozatal – Adózás – Hozzáadottértékadó – Az EUSZ 4. cikk (3) bekezdése – Hatodik irányelv – Állami támogatások – Fizetése képtelenségi eljárás alatt álló természetes személy adósokra vonatkozó tartozáselengedésre irányuló eljárás (esdebitazione) – Héatartozás megfizetésére irányuló kötelezettség keletkezésének hiánya”

A C-493/15. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Corte suprema di cassazione (semmitől szék, Olaszország) a Bírósághoz 2015. szeptember 21-én érkezett, 2015. május 6-i határozatával terjesztett elő

az **Agenzia delle Entrate**

és

Marco Identi

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (hetedik tanács),

tagjai: A. Prechal tanácselnök, C. Toader és E. Jarašiūnas (előadó) bírák,

előtanácsnok: E. Sharpston,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítőtje: G. De Bellis avvocato dello Stato,
- a spanyol kormány képviseletében M. A. Sampol Pucurull, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviseletében A. Caeiros, L. Lozano Palacios és F. Tomat, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a előtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a előtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az elztes döntéshozatal iránti kérelem az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésének és a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadórendszer: egységes adóalapmegállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv (HL 1977. L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o., a továbbiakban: hatodik irányelv) 2. és 22. cikkének értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet az Agenzia delle Entrate (adóhatóság; a továbbiakban: adóhatóság) és Marco Identi között, a termelési tevékenységek után a 2003. adóévben fizetendő hozzáadottértékadó (héta) és regionális adóra vonatkozó adómegállapító határozat tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A hatodik irányelv 2. cikke értelmében a héa alá tartozik az adóalany által belföldön ellenszolgáltatás fejében teljesített termékértékesítés és szolgáltatásnyújtás, valamint a termékimport.

4 A hatodik irányelv 22. cikke a következőképpen rendelkezik:

„[...]

(4) Minden adóalany adóbevallást nyújt be az egyes tagállamok által meghatározott időtartamon belül.

[...]

(5) Minden adóalany megfizeti az adóbevallás benyújtásakor az adólevonás érvényesítése után fennmaradó fizetendő [héta] összegét. A tagállamok azonban az összeg megfizetésére más határidőt is megállapíthatnak, vagy időközi fizetést írhatnak elő.

[...]

(8) [...] a tagállamok további kötelezettségeket is előírhatnak, amelyeket szükségesnek tartanak az adó helyes megállapítása és beszedése, továbbá az adókijátszás elkerülése érdekében.

[...]”

Az olasz jog

5 A 2006. január 9-i decreto legislativo n. 5 (5. sz. törvényerejű rendelet) (a GURI 2006. január 16-i 13. számának rendes melléklete) bevezette a tartozáselengedésre irányuló eljárást (*esdebitazione*), az 1942. március 16-i regio decreto n. 267 (267. sz. királyi rendelet) által jóváhagyott (a GURI 1942. április 6-i 81. száma) és a 2007. október 16-i decreto legislativo n. 169 (169. sz. törvényerejű rendelet) (a GURI 2007. október 16-i 241. száma) által módosított legge fallimentare (csődtörvény) (a továbbiakban: csődtörvény) 142–144. cikkét módosítva.

6 A csődtörvény „Tartozáselengedés” című 142. cikke szerint:

„A fizetéseképtelenségi eljárás alatt álló természetes személy adós a még ki nem elégített hitelezőivel szemben mentesülhet a még fennálló tartozásainak megfizetése alól, feltéve hogy:

1) együttműködött az eljáró szervekkel, átadta a tartozások megállapításához szükséges

valamennyi információt és dokumentációt, és hozzájárult az eljárás sikeres lefolytatásához;

- 2) semmilyen módon nem késleltette az eljárás lefolytatását vagy nem járult hozzá annak késleltetéséhez;
- 3) nem sértette meg a 48. cikkben foglalt rendelkezéseket;
- 4) a kérelem benyújtását megelőző tíz évben nem mentesült tartozásai alól;
- 5) nem vonta ki eszközeit, nem mutatott ki nem létező tartozásokat, nem idézte elő vagy súlyosbította csőd helyzetét azáltal, hogy vagyoni helyzetének, valamint forgalmának rendezését rendkívüli mértékben megnehezítette, valamint nem élt vissza a hitellel;
- 6) nem ítélték el jogerősen csődben cselekmény vagy nemzetgazdaság, ipar és kereskedelem elleni, illetve egyéb olyan bűncselekmény miatt, amelyet a vállalkozási tevékenységgel összefüggésben követett el, kivéve, ha e bűncselekmények tekintetében a büntetett előlethez fűződő hátrányok alóli mentesítés történt. Amennyiben folyamatban van az e bűncselekmények elkövetése miatti büntető eljárás, a bíróság felfüggeszti az eljárását az előbbi lezárulásáig.

Nem kerülhet sor a tartozások elengedésére, amennyiben részben sem került sor a hitelezői igények kielégítésére.

Kizártak a mentesség alól:

- a) tartási, valamint a tartásdíj fizetési kötelezettségek és valamennyi olyan kötelezettség, amely a vállalkozási tevékenység körén kívül eső jogviszonyból ered;
- b) a szerződésen kívül jogellenesen okozott kár megtérítéséből eredő tartozások, valamint azok a pénzbírság formájában kiszabott, még meg nem fizetett tartozásokhoz kapcsolódó büntetőjogi és közigazgatási szankciók.

Mindez nem érinti az adóstársakkal, az adós kezesével, a megtérítésre kötelezettel szemben érvényesíteni kívánt jogokat.”

7 A csődtörvény „Tartozáselengedésre irányuló eljárás” című 143. cikke előírja:

„[A] bíróság a fizetéseképtelenségi eljárást lezáró határozatával vagy az adós egy éven belül benyújtott kérelmére a 142. cikkben foglalt feltételek fennállása esetén, és figyelemmel az adós együttműködési készségére, meghallgatva a csődgondnokot, valamint a hitelezői választmányt, nem érvényesíthetővé nyilvánítja a már fizetéseképtelenné nyilvánított adósnak a teljes egészében még ki nem elégített tartozásait. [...]

A kérelem tárgyában hozott határozattal szemben az adós, a teljes egészében ki nem elégített hitelezők, az ügyész és bármely más érintett kifogással élhet a 26. cikk alapján.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

8 A Tribunale di Mondovì (mondovi bíróság, Olaszország) 2008. április 14-én hozott határozatával M. Identit, a fizetéseképtelenségi eljárás alatt álló PVA di Identi Marco e C. Sas beltagját, és így személyében is fizetéseképtelenné nyilvánított tagját, mentesítette tartozásainak megfizetése alól. E határozatot követően az adóhatóság a 2003. adóév vonatkozásában héára és termelési tevékenységek után fizetendő regionális adóra vonatkozó adómegállapításról szóló határozatot címzett M. Identinek a 2003. adóév vonatkozásában.

9 A Corte suprema di cassazione (semmit?szék, Olaszország) el?tt az adóhatóság kéri a Commissione tributaria regionale del Piemonte (Piemont tartomány adóügyi bírósága, Olaszország) 2012. március 26?i ítéletének megsemmisítését, amely ítélet helybenhagyta az ezen adómegállapításról szóló határozat jogellenességét megállapító els?fokú határozatot, és elutasította az adóhatóság e határozattal szemben benyújtott fellebbezését.

10 A kérdést el?terjeszt? bíróság megállapítja, hogy a természetes személy, fizetésképtelenné nyilvánított keresked? adósra alkalmazandó tartozáselengedésre irányuló eljárás célja, hogy azt követ?en lehet?vé tegye az adós számára az „újrakezdést”, hogy eltörölte annak a még ki nem elégített hitelez?ivel szemben fennálló valamennyi korábbi tartozását, és hogy ezáltal ezen adós ismét olyan aktív gazdasági szerepl?vé váljon, akinek a korábbi tartozásaiból ered? teher hatásaként nem kell korlátozásokat elviselnie a tekintetben, hogy termel?i tevékenységbe kezdjen vagy kezdhessen. A tanácsban eljáró cs?dbíróság határoz arról, hogy az adós jogosult?e ezen eljárás igénybevitelére, miután beszerezte a cs?dgondnok és a hitelez?i válaszmány nem kötelez? érvény? értékelését, és többek között ellen?rizte, hogy fennállnak?e a cs?dtörvény 142. cikke els? bekezdésének feltételei.

11 A kérdést el?terjeszt? bíróság a tartozáselengedésre irányuló eljárás uniós joggal fennálló összeegyeztethet?ségét vizsgálja. E bíróság szerint felmerül annak kérdése, hogy mint a 2016. április 7?i Degano Trasporti ítélet (C?546/14, EU:C:2016:206) alapjául szolgáló ügyben szóban forgó, a hitelez?kkel kötend? egyezségekre irányuló eljárás keretében a bíróság által meghatározott gyakorlati megfontolások, mint a támogatásra érdemes adós fizetésképtelensége, illetve a héatartozás egy része megfizetésének lehet?sége, igazolhatja?e az e tartozásról való részleges vagy teljes lemondást.

12 A kérdést el?terjeszt? bíróság szerint, mivel a cs?dtörvény 142. cikkének harmadik albekezdése az adótartozást nem említve kimerít?en felsorolja azon tartozásokat, amelyek alól az adós nem mentesülhet, a nemzeti jogalkotó úgy tekintette, hogy azon személy tekintetében, akire igénybe vehet tartozáselengedésre irányuló eljárást, az adótartozásokat is el kell engedni. Ennélfogva álláspontja szerint vizsgálni kell, hogy ezen eljárásnak a héatartozásokra történ? alkalmazása nem ellentétes?e az uniós joggal.

13 Hozzáteszi, hogy felmerül annak kérdése is, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás összeegyeztethet??e az európai uniós versenyjogi szabályokkal, mivel e szabályozás a fizetésképtelenné nyilvánított, a törvény erejénél fogva kizárt egyéb személyekhez viszonyítva megkönnyíti azon személyek gazdasági visszatérését, akik igénybe vehetik az említett eljárást.

14 E körülmények között a Corte suprema di cassazione (semmit?szék) az eljárás felfüggesztésér?l határozott, és el?zetes döntéshozatal céljából a következ? kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„Úgy kell?e értelmezni az EUSZ 4. cikk (3) bekezdését, valamint a [...] hatodik irányelv 2. és 22. cikkét, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti jogi rendelkezésnek a héa vonatkozásában történ? alkalmazása, amely a [cs?dtörvény] 142. és 143. cikkében szabályozott tartozáselengedésre irányuló eljárás alá vont személyek javára elengedi a héából ered? tartozásaik megfizetését?”

Az el?zetes döntéshozatalra el?terjesztett kérdésr?l

15 Kérdésével a kérdést el?terjeszt? bíróság lényegében arra vár választ, hogy az uniós jogot és különösen az EUSZ 4. cikk (3) bekezdését és a hatodik irányelv 2. és 22. cikkét, valamint az

állami támogatásokra vonatkozó szabályokat úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes, ha a héatartozásokat nem érvényesíthet?vé nyilvánítják valamely olyan nemzeti szabályozás szerint, mint amilyen az alapügyben szerepl?, olyan tartozáselengedésre irányuló eljárást el?író nemzeti szabályozás, amelyben valamely bíróság bizonyos feltételekkel nem érvényesíthet?vé nyilváníthatja a valamely természetes személy tekintetében lefolytatott fizetéseképtelenségi eljárást követ?en ki nem elégített tartozásokat.

16 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a hatodik irányelv 2. és 22. cikkéb?l, valamint az EUSZ 4. cikk (3) bekezdéséb?l következik, hogy minden egyes tagállam köteles elfogadni valamennyi jogalkotási és közigazgatási intézkedést annak érdekében, hogy a területén biztosítsa az esedékes héa teljes összegének beszedését (lásd ebben az értelemben: 2016. április 7?i Degano Trasporti ítélet, C?546/14, EU:C:2016:206, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

17 A közös héarendszer keretében a tagállamok kötelesek biztosítani az adóalanyokra rótt kötelezettségek tiszteletben tartását, és e tekintetben bizonyos mozgástérrel rendelkeznek, többek között a rendelkezésükre álló eszközök felhasználásának módja kapcsán (2016. április 7?i Degano Trasporti ítélet, C?546/14, EU:C:2016:206, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

18 E mozgásteret korlátozza azonban az uniós saját források hatékony beszedésére irányuló, valamint azon kötelezettség, hogy ne álljanak fenn – sem valamely tagállamon belül, sem pedig a tagállamok összességében – jelent?s különbségek az adóalanyokkal szembeni bánásmód terén. A héairányelvet a közös héarendszer alapvet? elemét képez? adósemlegesség elvének megfelel?en kell értelmezni, amely tiltja, hogy az azonos tevékenységet végz? gazdasági szerepl?ket eltér?en kezeljék a héa kivetése során. A tagállamok valamennyi héakivetésre irányuló tevékenysége során tiszteletben kell tartani ezen elvet (2016. április 7?i Degano Trasporti ítélet, C?546/14, EU:C:2016:206, 21. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

19 Az Unió saját forrásai az Európai Közösségek saját forrásainak rendszerér?l szóló, 2007. június 7?i 2007/436/EK, Euratom tanácsi határozat (HL 2007. L 163., 17. o.) 2. cikkének (1) bekezdése értelmében magukban foglalják többek között az uniós szabályok alapján meghatározott harmonizált héa alapjára vonatkozó egységes kulcs alkalmazásából származó bevételeket. Tehát közvetlen kapcsolat áll fenn a héabevételeknek az alkalmazandó uniós jog tiszteletben tartásával történ? beszedése és a vonatkozó héa?sajátforrás uniós költségvetés rendelkezésére bocsátása között, mivel az el?bbi beszedése során történt mulasztás potenciálisan az utóbbi csökkenéséhez vezet (2016. április 7?i Degano Trasporti ítélet, C?546/14, EU:C:2016:206, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

20 E tényez?kre tekintettel meg kell határozni, hogy annak bizonyos feltételekkel fennálló lehet?sége, hogy valamely héatartozást nem érvényesíthet?vé nyilvánítsanak az alapügyben szóban forgó tartozáselengedési eljárás szerint, ellentétes-e a tagállamok azon kötelezettségével, hogy a területükön biztosítsák az esedékes héa teljes összegének beszedését és az uniós saját források hatékony beszedését. Ennek érdekében meg kell vizsgálni, az említett eljárás feltételeit.

21 El?ször is úgy t?nik, hogy a tartozáselengedésre irányuló eljárás, amint azt a kérdést el?terjeszt? bíróság leírta és a jelen ítélet 5–7. pontja ismerteti, arra irányul, hogy a fizetéseképtelenné nyilvánított természetes személy mentesüljön az e személy tekintetében lefolytatott fizetéseképtelenségi eljárást követ?en ki nem elégített tartozásai alól, annak érdekében, hogy e személy ismét folytathassa vállalkozói tevékenységét. A tartozáselengedésre irányuló eljárásnak a fizetéseképtelenségi eljárással egy időben vagy azt követ?en történ? alkalmazása feltételezi tehát, hogy az adós vagyona teljesen felszámolásra került, és hogy az e felszámolásból ered? vagyonnak a hitelez?k közötti megosztása nem tette lehetővé a tartozások összességének

a kielégítését. Egyébiránt a tartozások elengedésére a cs?dtörvény 142. cikkének második bekezdése szerint csak akkor kerül sor, ha a fizetéseképtelenségi eljárásban bejelentett hitelez?k legalább részlegesen kielégítésre kerültek.

22 Továbbá a tartozáselengedésre irányuló eljárás csak a cs?dtörvény 142. cikkének első bekezdésében foglalt bizonyos feltételeket teljesít? természetes személyekre alkalmazandó, amely feltételek az adós által a fizetéseképtelenségi eljárás megindítását megelő?zően és követ?ően tanúsított magatartáshoz köt?dnek. E feltételekb?l többek között kit?nik, hogy az adós egyrészt a kérelem benyújtását megelő?ző tíz évben nem vehetett részt ilyen eljárásban, hogy nem ítélték el cs?db?ntett, gazdasági b?ncselekmény miatt vagy a vállalkozói tevékenység gyakorlásával összefüggésben, nem vonhatta ki a vállalkozás eszközeit, nem idézhette el? vagy súlyosbította cs?dhelyzetét hitelviszsaéléssel, másrészt pedig a fizetéseképtelenségi eljárás során együttm?köd?nek és körültekint?nek kellett lennie. Úgy t?nik tehát, hogy e feltételek lényegében tehát az adós feddhetetlenségéhez és tisztességességéhez kapcsolódnak, és így a jóhiszem? adós számára tartják fenn a tartozáselengedésre irányuló eljárás igénybevételét.

23 Végül az eljárás lefolytatását illet?ően a cs?dtörvény 143. cikke el?írja, hogy el?ször is az eljáró bíróság ellen?rizni köteles, hogy teljesülnek?e az említett törvény 142. cikkében el?írt feltételek, másodszor meg kell hallgatni a cs?dgondnokot, valamint a hitelez?i választmányt, végül, harmadszor pedig, hogy a teljes egészében nem kielégített hitelez?k, az ügyész és bármely más érintett személy fellebbezhet az említett bíróságnak a fizetéseképtelenségi eljárásban teljes egészében nem kielégített tartozásokat nem érvényesíthet?vé nyilvánító határozatával szemben. Így a tartozáselengedésre irányuló eljárás bírósági szerv által lefolytatott eseti vizsgálattal jár. Lehet?vé teszi többek között a héaköveteléssel rendelke? érintett tagállam számára, hogy egyrészt véleményt nyilvánítson az ezen eljárás igénybevételét kér? adós kérelmére az e kérelmet elbíráló határozatot megelő?zően, másrészt pedig, hogy fellebbezzon adott esetben a teljes egészében nem kielégített héatartozásokat nem érvényesíthet?vé nyilvánító határozattal szemben, ami egy második bírósági felülvizsgálathoz vezet.

24 E megállapításokból következik, hogy a 2013. április 7?i Degano Trasporti ítéletben (C?546/14, EU:C:2016:206, 28. pont) vizsgált, a hitelez?kkel kötend? egyezségekre irányuló eljárás mintájára az alapügyben szóban forgó tartozáselengedésre irányuló eljárásra szigorú, és biztosítékokat nyújtó alkalmazási feltételek vonatkoznak, többek között a héatartozások beszédése tekintetében, és hogy e feltételekre figyelemmel nem min?sül a héabeszédésr?l való általános és különbségtétel nélküli lemondásnak, és nem ellentétes a tagállamok azon kötelezettségével, hogy a területükön biztosítsák az esedékes héa teljes összegének a beszédését és az uniós saját források hatékony beszédését (lásd: 2013. április 7?i Degano Trasporti ítélet, C?546/14, EU:C:2016:206, 28. pont).

25 Az állami támogatásra irányuló szabályokat illet?ően emlékeztetni kell arra, hogy ahhoz, hogy valamely nemzeti intézkedés „állami támogatásnak” min?süljön, valamennyi alábbi feltétel teljesülése szükséges. El?ször is a beavatkozásnak az állam által vagy állami forrásból kell történnie. Másodszor e beavatkozásnak alkalmasnak kell lennie arra, hogy érintse a tagállamok közötti kereskedelmet. Harmadszor a kedvezményezett számára szelektív el?nyt kell biztosítania. Negyedrészt torzítania kell a versenyt, vagy azzal kell fenyegetnie (2016. december 21?i Bizottság kontra Hansestadt Lübeck ítélet, C?524/14 P, EU:C:2016:971, 40. pont; 2016. december 21?i Bizottság kontra World Duty Free Group SA és társai ítélet, C?20/15 P és C?21/15 P, EU:C:2016:981, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 Az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett „állami támogatás” fogalma alá tartozó el?ny szelektivitására vonatkozó feltételt illet?ően a Bíróság hasonlóképpen állandó ítélkezési gyakorlatából következik, hogy e feltétel értékelése során azt kell meghatározni, hogy adott jogi

szabályozás keretén belül a szóban forgó nemzeti intézkedés alkalmas-e arra, hogy „bizonyos vállalkozások[at] vagy bizonyos áruk termelés[ét]” elnyben részesítsen olyan vállalkozásokkal és áruk termelésével szemben, amelyek az említett szabályozás céljára tekintettel hasonló ténybeli és jogi helyzetben vannak, és amelyek ily módon – lényegében hátrányosan megkülönböztetnek minősíthet – eltér bánásmódban részesülnek (2016. december 21-i Bizottság kontra World Duty Free Group SA és társai ítélet, C-20/15 P és C-21/15 P, EU:C:2016:981, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

27 Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy azon körülmény, miszerint kizárólag az adott intézkedés alkalmazási feltételeit teljesítő adóalanyok részesülhetnek ezen intézkedés kedvezményében, önmagában nem teszi ezen intézkedést szelektív jellegűvé (lásd ebben az értelemben: 2012. március 29-i 3M Italia ítélet, C-417/10, EU:C:2012:184, 42. pont; 2016. december 21-i Bizottság kontra World Duty Free Group SA és társai ítélet, C-20/15 P és C-21/15 P, EU:C:2016:981, 59. pont).

28 A jelen esetben elegendő megállapítani, hogy a csődtörvény tartozáselengedésre irányuló eljárást szabályozó rendelkezései keretében azon személyek, amelyek nem jogosultak ezen eljárás igénybevételére, mivel vagy nem tartoznak ezen eljárás hatály alá, vagy nem teljesülnek az említett törvény 142. cikkében elírt feltételek, nincsenek összehasonlítható ténybeli és jogi helyzetben azon személyekkel, akik jogosultak az említett kedvezményre az e rendelkezések által követett célra tekintettel, amely – amint az a jelen ítélet 10. és 12., valamint 21. és 22. pontjából kitűnik – arra irányul, hogy lehetővé tegye, hogy a fizetésektelenné nyilvánított jóhiszemű adós azon tartozásai alól mentesülve folytassa vállalkozói tevékenységét, amelyek az e személy tekintetében lefolytatott fizetésektelenségi eljárást követően nem kerültek kielégítésre.

29 Ebből következik, hogy – anélkül, hogy szükséges lenne megvizsgálni a jelen ítélet 25. pontjában hivatkozott többi feltételt – az olyan tartozáselengedés, mint amelyet a csődtörvény elír, nem minősíthető állami támogatásnak.

30 E megfontolások összességére tekintettel azt kell válaszolni az elterjesztett kérdésre, hogy az uniós jogot és különösen az EUSZ 4. cikk (3) bekezdését és a hatodik irányelv 2. és 22. cikkét, valamint az állami támogatásokra vonatkozó szabályokat úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes, ha a héatartozásokat nem érvényesíthetővé nyilvánítják valamely olyan nemzeti szabályozás szerint, mint amilyen az alapügyben szereplő, olyan tartozáselengedésre irányuló eljárást elíró nemzeti szabályozás, amelyben a bíróság bizonyos feltételekkel nem érvényesíthetővé nyilváníthatja a valamely természetes személy tekintetében lefolytatott fizetésektelenségi eljárást követően ki nem elégített tartozásokat.

A költségekről

31 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést elterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hetedik tanács) a következőképpen határozott:

Az uniós jogot és különösen az EUSZ 4. cikk (3) bekezdését és a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap megállapításáról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 2. és 22. cikkét, valamint az állami támogatásokra vonatkozó szabályokat úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes, ha a hozzáadottértékadó-tartozásokat nem érvényesíthetővé nyilvánítják valamely olyan nemzeti szabályozás szerint, mint amilyen az alapügyben szereplő, olyan tartozáselengedésre irányuló eljárást elíró nemzeti szabályozás, amelyben a bíróság bizonyos feltételekkel nem érvényesíthetővé

nyilváníthatja a valamely természetes személy tekintetében lefolytatott fizetéseképtelenségi eljárást követően ki nem elégített tartozásokat.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: olasz.